

active bancare, republicată, excepție ridicată de Dorin Octavian Șerban, Irina Șerban, Iosif Borda și Tinca Borda în Dosarul nr. 3.882/2003 al Judecătoria Oradea.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 22 ianuarie 2004, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 29 ianuarie 2004.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 septembrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 3.882/2003, **Judecătoria Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, republicată**, excepție ridicată de Dorin Octavian Șerban, Irina Șerban, Iosif Borda și Tinca Borda.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile criticate încalcă dreptul de acces liber la justiție consacrat de art. 21 din Constituție, întrucât, deși au calitatea de garanți ipotecari, sunt obligați la plata unei cauțiuni de 20% din activul bancar supus valorificării, fiind considerați debitori.

Judecătoria Oradea apreciază că dispozițiile criticate „sunt constituționale, cauțiunea instituită prin aceste prevederi legale nu încalcă principiul accesului liber la justiție, ci, din contră, este o măsură de protecție a creditorului față de reaua-credință a debitorului“. De asemenea, instanța arată că „s-a instituit o procedură specială, derogatorie de la dreptul comun, în vederea realizării creanțelor bancare neperformante preluate de AVAB și a asigurării celerității în soluționarea litigiilor și a oricăror cereri în legătură cu activele bancare supuse valorificării, potrivit acestui act normativ“. În legătură cu susținerea că se încalcă prevederile art. 21 din Constituție, instanța, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale, consideră că „debitorului nu i se închide accesul la justiție pentru apărarea unui drept subiectiv, ci i se limitează posibilitatea abuzului judiciar, asigurându-se celeritatea soluționării cauzei“.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere se arată că dispozițiile criticate trebuie coroborate cu cele ale art. 35 alin. (1) lit. c) din aceeași ordonanță de urgență, care stabilesc că sunt „debitori“ și „persoanele fizice sau juridice care au constituit garanții pentru restituirea creditului“, deci „atât fidejursorii, cât și cauționarii creanțelor al căror titular a devenit Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare“. În ceea ce privește dispozițiile criticate „privind stabilirea obligatorie, prin lege, a depunerii unei cauțiuni“, Guvernul arată că există o jurisprudență constantă a Curții

Constituționale în materie, prin care s-a stabilit că textul este constituțional.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale. În esență, argumentarea acestui punct de vedere se bazează pe ideea că „prin instituirea obligației la plata unei cauțiuni pentru introducerea contestației la executare nu se îngreșește accesul liber la justiție pentru apărarea unui drept subiectiv, ci se asigură celeritatea procedurii de executare, prin evitarea unor tergiversări nejustificate ale acesteia“. De asemenea, se apreciază că „această modalitate de reglementare, care prevede plata unei cauțiuni, reprezintă o opțiune a legiuitorului, în conformitate cu dispozițiile art. 125 din Constituție“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituția republicată, precum și celor ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 83 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 24 decembrie 2002.

Dispozițiile criticate au următorul cuprins: „(1) *Debitorii pot contesta în justiție măsurile dispuse de AVAB potrivit prezentei ordonanțe de urgență și pot face contestație la executare numai după depunerea unei cauțiuni egale cu 20% din valoarea activului bancar supus valorificării.*“

În opinia autorilor excepției, aceste dispoziții contravin prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, potrivit cărora: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngreșea exercitarea acestui drept.*“

Curtea a mai fost sesizată cu această excepție, pe care a respins-o ca neîntemeiată (de exemplu, prin Decizia nr. 285/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 18 februarie 2003, și Decizia nr. 231/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 25 noiembrie 2002). În motivarea soluției s-a reținut, printre altele, că „Instituirea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, a obligației la plata unei cauțiuni nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, dat fiind că debitorului nu i se închide accesul la justiție pentru apărarea unui drept subiectiv, ci i se limitează posibilitatea abuzului judiciar, asigurându-se celeritatea soluționării cauzei“.

În practică, obligativitatea plății cauțiunii, ca o condiție de acces la calea de atac a contestației la executare, s-a relevat ca un impediment de multe ori insurmontabil, cu

atât mai dificil de calificat ca rezonabil, cu cât, potrivit legii, o asemenea cale de atac este deschisă oricărei persoane lezate în drepturile și interesele sale legitime. Este motivul pentru care reglementarea în cauză a făcut obiectul a repetate sesizări de neconstituționalitate, acestea constituindu-se — în opinia Curții — într-un element de noutate, de natură să impună reexaminarea atât a soluției adoptate în precedent, cât și a considerentelor pe care se întemeiază și, pe cale de consecință, reconsiderarea jurisprudenței în materie, în sensul celor ce urmează.

Este de principiu că impunerea prin lege a unor exigențe cum ar fi instituirea unor termene sau plata unor taxe, pentru valorificarea de către titular a dreptului său subiectiv, chiar dacă constituie îngrădiri ale accesului liber la justiție, are o solidă și indiscutabilă justificare prin prisma finalității urmărite, constând în limitarea în timp a stării de incertitudine în derularea raporturilor juridice și în restrângerea posibilităților de exercitare abuzivă a respectivului drept. Prin intermediul lor se asigură climatul de ordine, indispensabil pentru valorificarea pleneră a drepturilor proprii, cu respectarea atât a intereselor generale, cât și a drepturilor și intereselor legitime ale celorlalți titulari, cărora statul este ținut, în egală măsură, să le acorde ocrotire.

Este, totodată, de principiu că legiuitorul este competent să adopte asemenea reglementări, în virtutea art. 126 alin. (2) din Constituția republicată, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

Având dezlegarea constituțională să procedeze ca atare, legiuitorul este ținut însă să o facă orientându-se după principiul „*est modus in rebus*”. Altfel spus, acesta trebuie să fie preocupat ca exigențele astfel instituite să fie îndeajuns de rezonabile încât să nu antreneze, în considerarea prevenirii unor eventuale abuzuri, o restrângere excesivă a exercițiului dreptului, de natură să pună sub semnul întrebării însăși existența sa.

Independent de finalitatea urmărită de legiuitor prin adoptarea reglementării deduse controlului de constituționalitate, Curtea consideră că aceasta contravine imperativelor principiale enunțate, în măsura în care condiționează însăși înregistrarea contestației la executare, în materie, de plata unei cauțiuni. Instituirea unei căi de atac ca modalitate de acces la justiție implică în mod necesar asigurarea posibilității de a o utiliza pentru toți cei care au un drept, un interes legitim, capacitate și calitate procesuală. Or, adăugarea la acestea a unei condiții suplimentare, a cărei neîndeplinire are semnificația drastică a unui veritabil fine de neprimire a cererii de sesizare a instanței cu respectiva cale de atac, constituie o îngrădire a accesului liber la justiție, contravenind astfel prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituția republicată.

Îngrădirea este cu atât mai evidentă cu cât efectele neplății cauțiunii nu sunt subsecvente unui act de judecată exercitat de instanță în limitele investiției și potrivit competenței sale jurisdicționale, ci sunt constatate și dobândesc eficiență pe calea unei operații tehnico-administrative derulate de judecătorul de serviciu care, luând act că obligația de plată a cauțiunii nu a fost îndeplinită, urmează să refuze înregistrarea contestației, împiedicând astfel sesizarea instanței și, prin aceasta, accesul liber la justiție.

Mai mult decât atât, potrivit art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, republicată, AVAB poate dispune, prin ordin, blocarea conturilor debitorului, cu consecința că orice plată din disponibilitățile aflate acolo urmează a fi făcută numai cu aprobarea sa prealabilă, în scris, ceea ce îl lipsește pe debitor de resursele financiare necesare achitării cauțiunii. Așa fiind, Curtea consideră că accesul liber la justiție al acestuia suferă o îngrădire suplimentară, întrucât, într-o atare manieră, respectivul debitor, chiar dacă dorește și dispune de fondurile necesare, este pus în imposibilitate să achite cauțiunea, cu consecințele juridice care, potrivit legii, decurg de aici.

Drept urmare, deși rațiunile în considerarea cărora legiuitorul a instituit exigența plății unei cauțiuni, constând în preocuparea de a restrânge posibilitatea exercitării cu rea-credință a contestației la executare, în scop exclusiv dilatoriu, nu pot fi minimalizate și, cu atât mai puțin, negate, determinarea apriorică și imperativă a cuantumului cauțiunii, stabilirea acestuia la 20% din valoarea activului bancar supus valorificării, cât și, mai ales, convertirea neplății sale într-un fine de neprimire a contestației la executare sunt excesive și, prin aceasta, îngrădesc în mod nepermis accesul liber la justiție. Astfel, în măsura în care cuantumul sumei datorate este deosebit de important, ceea ce îl pune pe debitor în imposibilitate de a achita cauțiunea impusă de lege, acesta este lipsit de dreptul de a formula contestație la executare și de a repune în discuție respectivul cuantum, chiar dacă, prin ipoteză, nu datorează în realitate suma la care a fost impus.

Curtea apreciază că rațiunile care au impus adoptarea, în această materie, a reglementării criticate pot fi satisfăcute pe deplin — și într-o manieră mai puțin tranșantă, aptă să asigure echilibrul de interese și egalitatea de arme între creditor și debitor — de reglementarea de drept comun (art. 399—404 din Codul de procedură civilă), în ai cărei termeni cauțiunea — al cărei cuantum este stabilit de judecător — constituie o condiție numai pentru a putea solicita și obține suspendarea executării până la soluționarea contestației. Întrucât, potrivit acestei reglementări, contestația nu este suspensivă de executare prin ea însăși, creditorul are posibilitatea să-și valorifice creanța, chiar dacă s-a formulat contestație la executare, câtă vreme nu s-a plătit cauțiunea, iar dacă, urmare a plății acesteia, s-a dispus suspendarea, în măsura în care contestația este respinsă, are garanția reparării eventualului prejudiciu ce i-a fost astfel cauzat. La rândul său, debitorul, al cărui acces liber la justiție nu este îngrădit prin obligarea sa la plata unei cauțiuni ca o condiție pentru înregistrarea contestației, chiar dacă nu are posibilitatea de a achita cauțiunea și a obține suspendarea executării, care își urmează cursul, are dreptul, în situația în care contestația sa este admisă, la întoarcerea executării.

Așa fiind, Curtea consideră că admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, republicată, care, pentru motivele înfățișate, se impune, nu nescotește câtuși de puțin rațiunile majore avute în vedere de legiuitor la adoptarea reglementării în cauză.

În legătură cu susținerea autorilor excepției că, în calitatea lor de garanți ipotecari, nu ar fi debitori în sensul dispozițiilor textului criticat, Curtea constată că aceasta nu este o problemă de constituționalitate, ci de interpretare și aplicare a legii, de competența exclusivă a instanței de judecată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituția republicată, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Dorin Octavian Șerban, Irina Șerban, Iosif Borda și Tinca Borda în Dosarul nr. 3.882/2003 al Judecătorei Oradea și constată că dispozițiile art. 83 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, republicată, sunt neconstituționale.

Prezenta decizie se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului conform art. 25 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 ianuarie 2004.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

★

OPINIE SEPARATĂ

I. Considerăm, în dezacord cu opinia majorității membrilor Curții Constituționale, care a adoptat Decizia nr. 39 din 29 ianuarie 2004, că nu se justifică revenirea asupra jurisprudenței Curții, prin care au fost respinse, ca nefondate, excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, aprobată, cu substanțiale modificări și completări prin Legea nr. 409/2001, ordonanță republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 24 decembrie 2002.

Ordonanța de urgență, al cărei text formează obiectul excepției de neconstituționalitate în cauza de față, reglementează o procedură cu caracter special, care se referă, potrivit art. 1, la valorificarea unor active ale băncilor la care statul este acționar majoritar, în vederea pregătirii acestora pentru începerea procedurii de privatizare, în scopul creșterii gradului de solvabilitate și a credibilității interne și externe sau reglementării problemelor de natură financiară ale acestora pentru menținerea viabilității sistemului bancar, precum și pentru accelerarea procedurilor de recuperare a creanțelor cesionate (preluate de AVAB).

Acest obiectiv al reglementării cuprinse în ordonanța de urgență, ca și faptul că unele din activele bancare supuse valorificării sunt creanțe neperformante preluate la datoria publică, având, prin aceasta, o strânsă legătură cu bugetul de stat, pun în evidență interesul general, care stă la baza instituirii unor norme derogatorii de la prevederile Codului de procedură civilă.

Așa cum s-a argumentat în deciziile pronunțate până în prezent de Curtea Constituțională, prin care au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998,

republicată, instituirea obligației de plată a unei cauțiuni nu contravine prevederilor art. 21 din Constituție, „*dat fiind că debitorului nu i se închide accesul la justiție pentru apărarea unui drept subiectiv, ci i se limitează posibilitatea abuzului judiciar, asigurându-se celeritatea în soluționarea cauzei*”. (A se vedea Decizia nr. 260 din 24 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 5 august 2003.) De asemenea, Curtea a stabilit că „*se face o confuzie între, pe de o parte, stabilirea unor condiții privind exercitarea unor drepturi prevăzute în ordonanță, care nu contravin principiului accesului liber la justiție, [...] și pe de altă parte, îngrădirea accesului la justiție*”. (A se vedea Decizia nr. 203 din 15 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 550 din 31 iulie 2003.) În același sens s-a statuat de către Curte și prin Decizia nr. 358 din 30 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 12 noiembrie 2003.

În deciziile pronunțate, Curtea a făcut referire și la jurisprudența sa anterioară prin care a respins excepții de neconstituționalitate privind fostul articol 25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 409/2001 (text devenit, după republicarea ordonanței, art. 83), precum și la dispozițiile art. 40 din Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă (în prezent abrogată), care stabilea o cauțiune și mai mare în cazul contestației la executare silită, egală cu 50% din valoarea activului bancar supus valorificării.

În opinia noastră, considerentele care au stat la baza deciziilor pronunțate de Curte în trecut își păstrează

valabilitatea în cauza de față neintervenind elemente noi de natură să determine modificarea jurisprudenței Curții.

Împrejurarea că textul criticat a format obiectul mai multor excepții de neconstituționalitate nu constituie, după părerea noastră, „un element de noutate, de natură să impună reexaminarea atât a soluției adoptate în precedent, cât și a considerentelor pe care se întemeiază și, pe cale de consecință, reconsiderarea jurisprudenței în materie”, așa cum se susține în decizia cu privire la care formulăm opinia separată de față. Faptul că o excepție de neconstituționalitate se ridică în mai multe cauze nu poate constitui *eo ipso* un motiv de reconsiderare a jurisprudenței într-o anumită materie, ci doar o apreciere de ordin statistic.

În decizia la care se referă prezenta opinie separată, deși se acceptă ideea că este constituțională instituirea prin lege a unor termene sau plata unor taxe pentru valorificarea de către titular a dreptului său subiectiv, se consideră că „determinarea apriorică și imperativă a cuantumului cauțiunii, stabilirea acestuia la 20% din cuantumul sumei datorate, cât și mai ales, convertirea neplătii sale într-un *fine de neprimire a contestației la executare sunt excesive și, prin aceasta, îngădesc în mod nepermis accesul liber la justiție*”.

Nu putem fi de acord cu acest punct de vedere pentru considerentele ce vor fi expuse.

Cauțiunea, prin însăși natura sa, reprezintă nu numai o condiție de admisibilitate a contestației, ci și o garanție a bunei-credințe a debitorului obligației înscrise într-un titlu executoriu, că acesta nu formulează contestația în scopuri șicanatorii, de întârziere nejustificată a realizării creanței pentru care este urmărit sau a valorificării activului respectiv.

În cazul prevăzut de textul criticat, debitorul contestă, în realitate, măsuri procedurale luate în temeiul unui titlu executoriu, ceea ce poate duce la întârzierea realizării creanței, cauțiunea fiind instituită tocmai pentru descurajarea exercitării cu rea-credință a dreptului de a contesta măsura luată de AVAB sau executarea. Este, pe de altă parte, esențial de reținut că, de natura cauțiunii, care reprezintă o garanție, este restituirea ei celui care a plătit-o, în cazul admiterii contestației.

Contrar punctului de vedere exprimat în decizia la care se referă opinia separată de față, considerăm că, în temeiul dispozițiilor art. 126 din Constituția republicată, potrivit cărora procedura de judecată este prevăzută de lege, procedura specială instituită prin art. 83 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998, republicată, are deplină legitimitate constituțională, ținându-se seama de domeniul în care se aplică.

De altfel, de mult timp s-a statuat, de principiu, în sensul că „chiar în domeniul dreptului procesual civil este general admis că acțiunea în justiție este subordonată unor condiții de admisibilitate, care limitează liberul acces la justiție, iar, în dreptul administrativ, sub denumirea de «fine de neprimire», ele apar și mai numeroase” (Prof. dr. Tudor Drăganu, *Liberul acces la justiție*, Lumina Lex, București, 2003).

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, referindu-se la art. 6 din Convenția pentru apărarea dreptu-

rilor omului și a libertăților fundamentale, a stabilit că „*dreptul de acces la tribunale nu este absolut. Fiind vorba de un drept pe care Convenția l-a recunoscut fără să-l definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor, implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept*” [Hotărârea din 21 februarie 1975 (plenul Curții) seria A nr. 18, publicată de V. Berger — *Jurisprudența CEDO*, Ediția a 4-a, IRDO, 2003, pag. 156].

În acest sens, Curtea Constituțională a stabilit, în trecut, că „*legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege*” (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în *Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

În legătură cu cuantumul cauțiunii fixat prin textul criticat la o cincime din valoarea activului supus valorificării (în sensul de creanță neperformantă sau bunuri imobile și mobile, intrate în patrimoniul băncilor ca urmare a procedurilor de executare silită, cum este definit de art. 2 din ordonanța de urgență), considerăm necesar, în acord cu jurisprudența de până acum a Curții Constituționale, să subliniem că acesta nu este exagerat și nu constituie un impediment pentru accesul la justiție. De altfel, în cadrul procedurii obișnuite, în cazul cererii de suspendare a executării silite, instanța este cea care fixează cuantumul cauțiunii, având, astfel, posibilitatea, cel puțin teoretic, să stabilească un quantum mai mare decât 20% din valoarea bunului urmărit. (A se vedea art. 403 din Codul de procedură civilă, text considerat a fi constituțional, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale).

De altfel, pentru a reprezenta o garanție reală a exercitării cu bună-credință a dreptului de a contesta executarea, cauțiunea trebuie să aibă un caracter serios, să nu fie derizorie în raport cu valoarea bunului urmărit.

Pe de altă parte, considerăm că în cauză este necesar să fie avută în vedere jurisprudența Curții Constituționale, care, într-un alt context, referindu-se la aprecierea cuantumului taxei de timbru, a stabilit, pe bună dreptate, considerăm noi, că „*dacă cuantumul acesteia ar părea ridicat, aprecierea nu este de resortul contenciosului constituțional. Curtea Constituțională nu este în măsură să cenzureze opțiunile legiuitorului și să înlocuiască aprecierea acestuia — suverană și deplină — cu propria sa apreciere, căci în felul acesta s-ar transforma, practic, într-un legislator pozitiv, subsecvent*”. (A se vedea Decizia nr. 75 din 17 aprilie 1997, publicată în *Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 258 din 29 septembrie 1997). *Mutatis mutandis*, acest argument este valabil și în ceea ce privește aprecierea cuantumului cauțiunii stabilit prin textul criticat pentru neconstituționalitate.

II. Suntem de acord cu aprecierea cuprinsă în finalul deciziei, în sensul că susținerea autorilor excepției că, în calitatea lor de garanți ipotecari nu ar fi debitori în sensul dispozițiilor textului criticat, nu este o problemă de constituționalitate, ci de interpretare și aplicare a legii, de competența exclusivă a instanței de judecată.

Judecător,
Costică Bulai

Judecător,
Constantin Doldur

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 577/2003 privind structura organizatorică și atribuțiile Autorității pentru străini

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 131 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 357/2003,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 577/2003 privind structura organizatorică și atribuțiile Autorității pentru străini, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 6 iunie 2003, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Autoritatea pentru străini este structura specializată, cu personalitate juridică, organizată în subordinea Ministerului Administrației și Internelor, care exercită atribuțiile ce îi sunt date în competență prin lege cu privire la regimul străinilor în România, combaterea șederii ilegale, precum și cu privire la gestionarea evidenței străinilor cărora li s-a acordat drept de ședere în România.

(2) Autoritatea pentru străini are sediul în municipiul București, str. Nicolae Iorga nr. 27–29, sectorul 1.“

2. Alineatele (4) și (5) ale articolului 5 vor avea următorul cuprins:

„(4) Autoritatea pentru străini este condusă de un director general ajutat de un director general adjunct, ambii numiți prin ordin al ministrului administrației și internelor.

Directorul general are calitatea de ordonator de credite, în condițiile legii.

(5) Posturile necesare constituirii Autorității pentru străini se asigură cu încadrarea în numărul maxim de posturi aprobat pentru Ministerul Administrației și Internelor, conform anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 725/2003 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Administrației și Internelor.“

3. Anexa se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

Art. II. — Ordinele ministrului administrației și internelor prevăzute la art. 5 alin. (2) și art. 6 din Hotărârea Guvernului nr. 577/2003 se emit în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. III. — În tot cuprinsul Hotărârii Guvernului nr. 577/2003 privind structura organizatorică și atribuțiile Autorității pentru străini referirile la „Ministerul de Interne“ și „ministrul de interne“ se înlocuiesc cu „Ministerul Administrației și Internelor“ și, respectiv, cu „ministrul administrației și internelor“.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

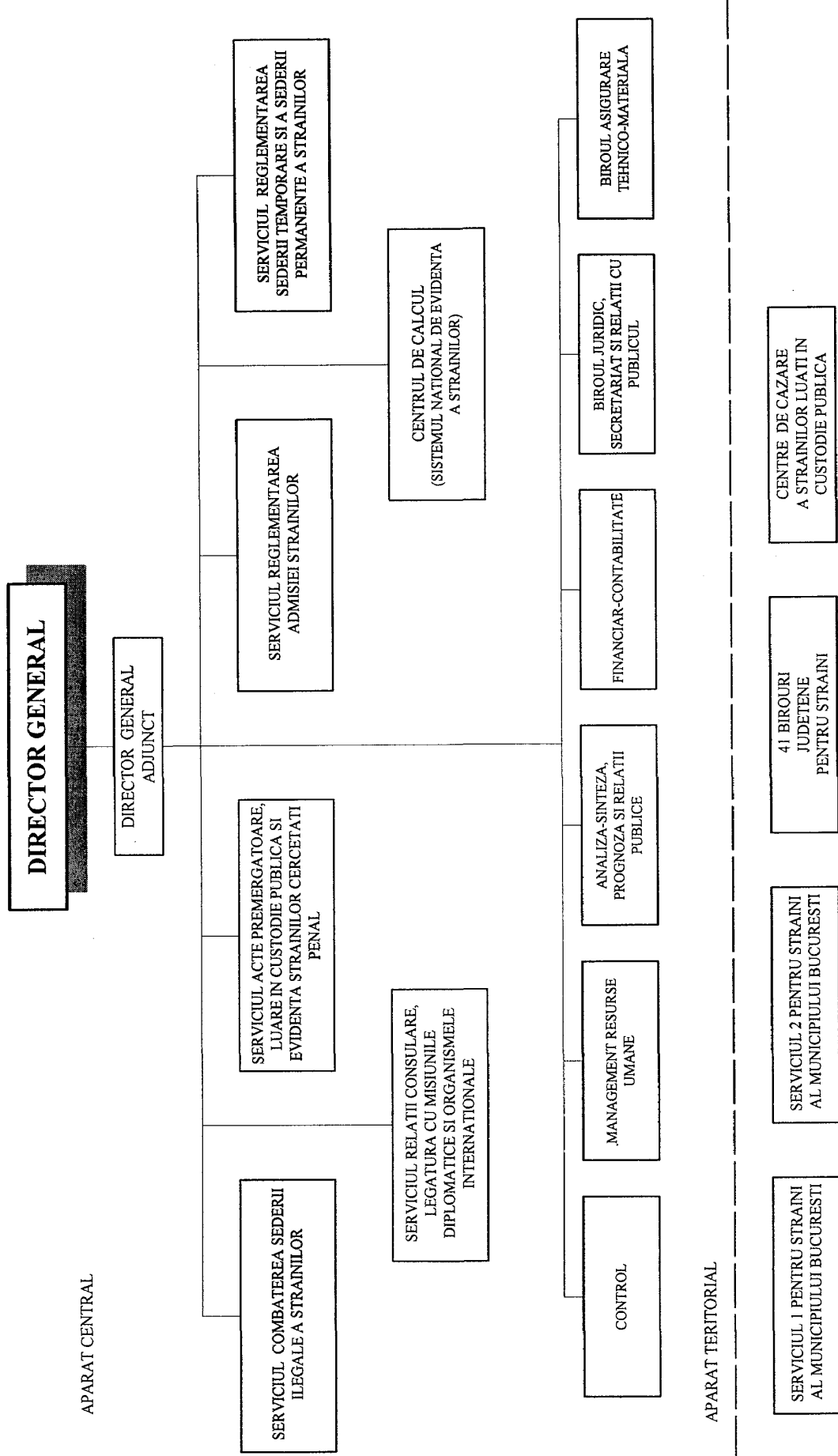
Contrasemnează:

Ministrul administrației și internelor,
Ioan Rus

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 4 martie 2004.
Nr. 280.

ORGANIGRAMA AUTORITĂȚII PENTRU STRĂINI

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA PENTRU PRIVATIZARE ȘI ADMINISTRAREA PARTICIPAȚIILOR STATULUI

ORDIN

privind instituirea procedurii de administrare specială la Societatea Comercială „CASSTIL” — S.A. București

În temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 18 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 678/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 6 august 2001,

în vederea stabilirii modului de administrare și gestionare, precum și a măsurilor ce trebuie luate pentru accelerarea procesului de privatizare la Societatea Comercială „CASSTIL” — S.A. București,

președintele Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se instituie procedura de administrare specială în perioada de privatizare la Societatea Comercială „CASSTIL” — S.A. București, denumită în continuare *societate comercială*, cu sediul în municipiul București, Șos. Vergului nr. 41, sectorul 2, înmatriculată la Oficiul registrului comerțului sub nr. J40/214/1991, începând cu data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 2. — (1) Pe durata administrării speciale în perioada privatizării, administratorul special are atribuțiile stabilite prin mandatul special acordat de președintele Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

(2) Conținutul mandatului prevăzut la alin. (1) va cuprinde în principal, dar fără a se limita la acestea, următoarele atribuții:

- a) luarea unor măsuri de administrare, gestionare și supraveghere financiară a societății comerciale, cu accent pe:
- situația îndeplinirii principalilor indicatori economico-financiar și de performanță;
 - identificarea unor active neutilizate care pot fi transferate/vândute;
 - inventarierea datoriilor societății comerciale, precum și a plăților restante, în structura lor;
 - inventarierea creanțelor pe care societatea comercială le are de recuperat;
 - cunoașterea situației litigiilor care grevează asupra societății comerciale;
 - inventarierea activelor posibil a fi revendicate;

b) notificarea tuturor creditorilor bugetari în sensul instituirii procedurii de administrare specială în perioada de privatizare, în vederea neînceperii/suspendării de către aceștia a oricăror măsuri de executare silită împotriva societății comerciale;

c) solicitarea organelor teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, pentru bugetul de stat, și ale celorlalte ministere și instituții, pentru bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, precum și ale autorităților administrației publice locale, pentru bugetele locale, de a elibera certificatele de obligații bugetare necesare acordării facilităților prevăzute de Legea nr. 137/2002, cu modificările și completările ulterioare;

d) solicitarea furnizorilor de servicii pentru întocmirea graficelor de reeșalonare a datoriilor restante, respectarea acestora și efectuarea plăților facturilor curente;

e) respectarea disciplinei economico-financiare prin luarea unor măsuri pentru întărirea acesteia.

Art. 3. — La data instituirii procedurii de administrare specială se instituie și procedura de supraveghere financiară a societății comerciale, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 137/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Procedura de administrare specială în perioada de privatizare încetează la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor în situația privatizării societății comerciale sau la data stabilită prin ordin al președintelui Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului.

Președintele Autorității pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului,
Ovidiu Tiberiu Mușetescu

București, 9 martie 2004.
Nr. 20.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro